

133

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 20 marca 1992 r.

w sprawie wysokości równoważników pieniężnych za wyżywienie i ubranie oraz świadczenia pieniężnego wypłacanego poborowemu odbywającym służbę zastępczą.

Na podstawie art. 193 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1992 r. Nr 4, poz. 16) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Równoważnik pieniężny za wyżywienie przysługuje poborowemu odbywającemu służbę zastępczą w wysokości 18 400 zł dziennie za wszystkie dni kalendarzowe w okresie odbywania służby zastępczej, z wyjątkiem dni, w których jego nieobecność w pracy była nie usprawiedliwiona.

2. W razie gdy poborowy z usadnionych przyczyn korzysta tylko z częściowego wyżywienia, należny mu ekwiwalent pieniężny za wyżywienie ustala się, przyjmując 50% kwoty równoważnika określonego w ust. 1 za obiad i po 25% za śniadania i kolacje.

§ 2. 1. Równoważnik pieniężny za ubranie przysługuje poborowemu odbywającemu służbę zastępczą w wysokości 20% równoważnika pieniężnego, o którym mowa w § 1 ust. 1.

2. Zakład pracy wypłaca poborowemu równoważnik pieniężny określony w ust. 1 w okresach miesięcznych, w terminie wypłaty wynagrodzeń w zakładzie pracy.

§ 3. Poborowemu odbywającemu służbę zastępczą przysługuje świadczenie pieniężne w wysokości 170 000 zł miesięcznie.

§ 4. Traci moc zarządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 12 października 1988 r. w sprawie norm wyżywienia oraz wysokości równoważników pieniężnych za wyżywienie i ubranie oraz zasad ich wypłacania poborowemu odbywającym służbę zastępczą (Monitor Polski Nr 30, poz. 272, z 1989 r. Nr 34, poz. 265, z 1990 r. Nr 26, poz. 205 oraz z 1991 r. Nr 9, poz. 66 i Nr 28, poz. 202).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1992 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *J. Kropiwnicki*

134

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 20 marca 1992 r.

w sprawie tworzenia, organizacji i kontroli zakładów opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności, rodzajów dokumentacji medycznej, sposobu prowadzenia oraz szczegółowych warunków jej udostępniania w tych zakładach.

Na podstawie art. 18 ust. 7 i art. 69 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Publiczne zakłady opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności, przez które rozumie się tymczasowo aresztowanych, skazanych i ukaranych, tworzy się przy rejonowych aresztach śledczych, rejonowych zakładach karnych, aresztach śledczych i zakładach karnych, zwanych dalej „zakładami karnymi”.

§ 2. 1. Zakłady opieki zdrowotnej, o których mowa w § 1, organizuje się w celu:

- 1) zapewnienia osobom pozbawionym wolności świadczeń zdrowotnych, profilaktycznych, diagnostycznych, leczniczych i rehabilitacyjnych,
- 2) prowadzenia nadzoru nad higieną pracy i higieną osobistą osób pozbawionych wolności,

- 3) zaopatrzenia medycznego zakładów karnych, zwłaszcza w leki, materiały medyczne, sprzęt i aparaturę medyczną,
- 4) szerzenia oświaty zdrowotnej wśród osób pozbawionych wolności,
- 5) współdziałania z innymi publicznymi zakładami opieki zdrowotnej, zwłaszcza w zakresie zapewnienia osobom pozbawionym wolności świadczeń diagnostycznych, leczniczych i rehabilitacyjnych, których udzielanie w zakładach karnych nie jest możliwe,
- 6) utrzymywania współpracy z innymi służbami zakładów karnych w realizacji zadań penitencjarnych.

2. Cele, o których mowa w ust. 1, realizuje się w szczególności przez:

- 1) dokonywanie przeglądów higieniczno-sanitarnych, badań lekarskich i analiz laboratoryjnych,
- 2) wykonywanie szczepień ochronnych, zabiegów sanitarnych i czynności higienicznych,
- 3) prowadzenie leczenia ambulatoryjnego i szpitalnego oraz rehabilitacji leczniczej,